

Endavant

Número 13, setembre/octubre de 1988

Portaveu dels socialistes de Catalunya

EDITORIAL

La renovació del socialisme europeu

Els propassats dies 8, 9 i 10 setembre, va tenir lloc a Barcelona, una trobada entre sengles delegacions de l'SPD i del PSOE amb la finalitat d'intercanviar opinions i materials de discussió. Les dues delegacions, encapçalades respectivament per Oskar Lafontaine i Alfonso Guerra, discutiren sobre la renovació del programa de l'SPD (Programa d'Irsee) i sobre l'elaboració del Programa 2000 del PSOE. En la delegació espanyola s'hi trobaven integrats els companys Raimon Obiols, Joan Reventós, Josep M. Sala i Salvador Clotas.

L'elecció de Barcelona com a seu d'aquesta trobada, emmarcada en un procés de contactes entre els partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus, no és casual. El socialisme català ha demostrat des de fa molt de temps la seva especial atenció al procés de renovació de l'esquerra europea i la seva capacitat d'aportar idees i propostes concretes en la línia d'enfortir ideològicament el socialisme europeu. En efecte, la doble necessitat de dotar al socialisme d'una dimensió veritablement europea i europeista i d'enfortir les seves posicions davant els plantejaments conservadors, posen en el primer pla l'exigència concreta d'avançar conjuntament i de definir plegats estratègies i programes. Els conservadors, en defensar els interessos del que podríem anomenar «capitalisme europeu» —profundament internacionalitzat—, han unificat més

les seves posicions i estratègies que l'esquerra europea. Cal que tots aquells que desitgem que l'Europa Unida no sigui només un gran mercat econòmic sinó que sigui una gran realitat social, política i cultural, estiguem a l'alçada de les circumstàncies. Les dificultats són moltes. Hi ha partits d'esquerra a Europa que no volen avançar decididament cap a una Europa Unida entesa com a embrió d'uns futurs «Estats Units d'Europa».

Caldrà vèncer resistències, caldrà avançar propostes imaginatives. De la discussió mútua poden enriquir-se les posicions pròpies. Per exemple, les aportacions dels companys de l'SPD a la reunió de Barcelona sobre un creixement econòmic respectuós amb el medi ambient i sobre el repartiment del temps de treball i les seves repercussions socioeconòmiques no han estat encara suficientment desenvolupades en el socialisme català i espanyol. Caldrà seguir amb atenció l'evolució i concreció d'aquestes propostes.

Avui, és necessari i urgent avançar plegats cap a la constitució d'un Partit Socialista Federal Europeu, enfortint la Unió de Partits Socialistes de la Comunitat Europea i, més enllà, com acaba d'aprovar el 6è. Congrés de la JSC, avançar cap a la configuració d'una esquerra europea que pugui prendre en mans la constitució d'una Europa Unida en la que les posicions progressistes siguin hegemòniques.

Cal avançar plegats cap a la constitució d'un Partit Socialista Federal Europeu.

SUMARI

Pàgines 2 i 3

Entrevista amb
Oskar Lafontaine,
per Enric Bastardes

EL LLIBRE DEL MES

Pàgina 4

Un govern irresponsable,
per Higin Clotas i Cierco

CALAIX DE SASTRE

Pàgines 5 a 8

DEBAT

El turisme a Catalunya

Articles de Joan Cals i Arseni Gibert

Pàgines 9 i 10

L'urbanisme convergent fa perillar la cara del país,
per Francesc Sánchez

Pàgina 11

Entrevista amb **Xavier Soto**,
per Ignasi Aragay

DEBAT 12: La transició democràtica en Chile

Pàgina 12

CALAIX DE SASTRE

Oskar Lafontaine: «La llibertat sense solidaritat

La visita de companys del Partit Socialdemòcrata Alemany va permetre al periodista Enric Bastardes realitzar una conversa amb el vice-president de l'SPD, Oskar Lafontaine. És aquesta que l'Endavant transcriu tot seguit.

E.- Vostè utilitza amb molta freqüència cites de Marx però, al mateix temps, també ha escrit que no es pot interpretar la societat actual amb un llibre de fa un segle. Hi ha una reivindicació i alhora una negació de Marx que m'agradaria que expliqués.

O.L.- En primer lloc, Marx només es pot entendre com un jutge del seu temps. I no se'l pot conèixer sense entendre a fons l'idealisme alemany. Per aquesta mateixa raó crec que un socialista davant de Marx només pot tenir la següent posició: Hi ha una gran quantitat d'idees seves que encara tenen validesa avui indubtablement i n'hi ha d'altres que han estat depassades amb el pas del temps. Per exemple, en una de les cartes que Marx va escriure a Kugelmann diu que el progrés de la societat es mesura en l'alliberament de la dona. Això té validesa, evidentment. També va detectar clarament que l'esfera de la producció és absolutament decisiva pel desenvolupament de la llibertat del ser humà. Aquest és un projecte que volem mantenir i, precisament per això, volem cogestió i participació en el capital productiu. Però avui tenim moltíssims dubtes i raons per dubtar que el procés històric contingui un automatisme. Marx no va poder preveure la catàstrofe ecològica. Lògicament, tampoc va poder preveure la situació excepcional que suposa avui l'energia nuclear. És evident que no li podem demanar respostes a preguntes que encara no es feien en el seu temps. En canvi, si es tracta de parlar de dignitat humana i de realització de la llibertat ens podem basar en Marx; en el jove Marx sobretot.

E.- En relació al tema del feminisme i de la presència de la dona a la societat, vostès han manifestat també un cert recel davant el fet que certs sectors —com l'ensenyament o els serveis— quedin, per així dir-ho, feminitzats. En què es fonamenta aquest recel?

O.L.- En què es podria interpretar que a la dona se li assigna un determinat terreny, la qual cosa tampoc representa una igualtat real. Més aviat al contrari. La sanitat o determinats serveis tenen una gran presència femenina. Precisament el que volen superar les dones és circumscriure's a

Raimon Obiols amb Oskar Lafontaine.

determinades categories professionals, com passava amb el treball domèstic. Si prenem seriosament la vella fórmula de la revolució francesa de la igualtat i l'apliquem a la dona hem de superar la idea dels papers, dels rols tradicionals, que és una herència de segles.

E.- La majoria de formulacions que està plantejant actualment l'SPD sembla que estan destinades a la necessitat d'un canvi de valors, d'intervenir en la supraestructura dels valors morals de la societat. Fins a quin punt, des de l'SPD es pot realment influir en un canvi de supraestructura que no sembla anar en aquesta direcció.

O.L.- Nosaltres tenim la gran polèmica entre la modernitat i la postmodernitat. La idea de la postmodernitat, el programa de l'individualisme, diu que visquis i actuis segons els teus desitjos. En contra d'aquesta interpretació individualista, els socialistes han d'oposar la seva definició de llibertat no només per un mateix sinó també pels altres. No es tracta de només cadascú per la seva pròpia iniciativa visqui els seus desitjos sinó que ha de respectar que els altres també els tinguin. Precisament per aquesta raó, creiem que en una societat que ha estat profundament impregnada per aquest tipus d'individualisme hem de postular la idea de la solidaritat. La llibertat sense solidaritat quedaria incompleta.

E.- Les posicions novedoses del SPD es formulen ara des de l'oposició. Els socialistes espanyols temen que els plantejaments de l'SPD i el PSOE no han estat molt coincidents perquè quan el PSOE era a l'oposició l'SPD era al poder i ara passa a l'inrevés. Sembla, per tant, que el poder inevitablement modera als partits socialistes. És així?

O.L.- El que potser no es veu prou bé d'aquí és que a la República Federal en certa mesura sempre hem estat al govern, tenint en compte que el govern no és només el govern federal sinó també el dels estats federals o els ajuntaments. Jo més bé penso que avui els grans partits socialistes de l'Europa central —França, Alemanya, Espanya...— tenen experiències comuns tant a nivell de govern com d'oposició. Per exemple, constato que en el camp de l'economia els conceptes són molt similars. Si avui Felipe González diu que abans de repartir primer hem de generar producte social això ja és una aproximació a les nostres posicions. Dient-ho d'una altra manera, crec que a llarg termini serà possible per aquesta raó arribar a fórmules conjuntes. Nosaltres tenim una evolució molt semblant a la dels socialistes francesos.

E.- En quines mesures de govern o legislatives es traduirien els aspectes més novedosos dels seus plantejaments com són el pacifisme, l'ecologia en matèria social i econòmica

i l'opció antinuclear?

O.L.- En primer lloc, quant a la política de la pau cal dir que els socialdemòcrates no parlem tant de pacifisme com d'un nou terme que hem encunyat, la seguretat compartida. No hi ha cap contradicció entre pacifisme i seguretat compartida, però aquesta representa una invitació a com actuar en el tracte mutu. O en d'altres paraules, és una conseqüència pràctica del que podria ser una nova actitud en matèria de seguretat. Per aquest motiu, estem a favor del desarmament i de l'intercanvi econòmic i cultural amb l'Est. És sumament significatiu que la mateixa Unió Soviètica assumeix el terme de la seguretat compartida. Si nosaltres ens basem en aquesta seguretat compartida com a programa gubernamental això portaria una sèrie de mesures que caldria acordar amb d'altres potències. El segell de qualitat, per dir-ho així, de la política socialdemòcrata és aquesta política de desarmament, de distensió, i és la base per una futura actuació en aquest camp, mentre els conservadors insisteixen en la política de blocs.

Nosaltres, com a socialdemòcrates, estem a favor de la cooperació, l'anar junts, mentre els altres continuen pensant en termes de blocs, de distanciar-se mútuament, de separar-se.

E.- En aquest sentit, les reformes Gorbtxov poden modificar a curt termini les relacions entre les dues Alemanyes?

quedaria incompleta»

«Avui per avui, els problemes essencials només es poden resoldre en l'àmbit internacional.»

O.L.- En realitat, això ja s'està donant. El fet que avui les relacions entre les dues Alemanyes han millorat considerablement ja és conseqüència d'això. Això no seria possible sense la presència de Gorbatxov. No cal perdre de vista que els alemanys orientals tenen les seves dificultats amb Gorbatxov. Sembla que el «glasnost» i la «perestroika» és més fàcil dur-los a la pràctica a Sibèria que a l'Alemanya Oriental.

E.- D'altra banda, la política europea, l'Acta Única del 1992 podria modificar en certa manera la dependència entre les polítiques dels governs de la Comunitat. És necessària una major unificació dels partits socialistes i socialdemòcrates europeus en aquest contexte unitari?

O.L.- Una cosa està clara: hem d'intensificar la cooperació entre els partits socialistes i socialdemòcrates. Entre d'altres coses, no podem oblidar que el socialisme té com a base l'internacionalisme i no les separacions nacionals.

Lògicament hem caigut en bastants vicis i pecats contra aquest principi en el passat, però hem de reconèixer que avui per avui els problemes essencials només es poden resoldre en l'àmbit internacional. Per aquesta raó, no es

pot guanyar el futur i l'avenir amb fórmules nacionalistes. Necessitem una major cooperació entre els socialistes i per això som aquí.

E.- Vostè ha parlat algun cop de la necessitat d'una «perestroika» a Occident?

O.L.- Sí, crec que és necessària.

E.- I en què consistiria?

O.L.- En primer lloc caldria reconèixer que l'Estat nacional ha estat una categoria històrica, del passat, que va ser necessària per poder resoldre uns problemes però que avui ja no és suficient. De manera que ens hem de remuntar a les nostres fonts originals, és a dir a l'internacionalisme. Hem de tornar a pensar en el que érem abans, recordar valors que havíem tingut i que havíem oblidat una mica. La nostra cançó ha estat La Internacional però durant molts anys només hem escoltat els himnes nacionals. És una imatge que val.

E.- Pel que sembla, Alemanya també recuperarà les seves pròpies fonts amb Lafontaine.

O.L.- Ah! Ah! Molt divertit, però li diré una altra cosa. El nostre partit el presideix Hans Vogel, que vol dir ocell. Per tant, ja es pot imaginar que la socialdemocràcia alemanya volarà molt alt.

Enric Bastardes

ELS LLIBRES DEL MES

Ramón Fernández Jurado:
Memòries d'un militant obrer (1930-1942)

Pròlegs de Víctor Alba i Manel Alberich. Editorial Hacer. Barcelona, 1987, 349 pàgs.

El llibre conté les memòries de qui fou militant del Bloc Obrer i Camperol, del Partit Obrer d'Unificació Marxista, del Partit Socialista de Catalunya-Congrés i del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), a més de militant de la Unió General de Treballadors, en el període comprès entre la caiguda de la Dictadura de Primo de Rivera i el seu alliberament de la presó Model de Barcelona el juny de 1942. Al llarg de les planes del llibre l'autor evoca els principals esdeveniments polítics que visqué personalment: la caiguda de la Dictadura, el 6 d'octubre de 1934, el 18 de juliol, la seva estada al front d'Aragó, els fets de maig de 1937, la persecució que patí el POUM i els esdeveniments bèl·lics en què participà fins que fou ferit el 1938 i empresonat a la Model de Barcelona. El llibre relata també la vida d'algunes ins-

titucions amb les quals l'autor col·laborà: l'Ateneu Obrer de Gràcia i la Cooperativa Obrera de Teixidors de Gràcia. En el seu conjunt, el llibre constitueix una bella mostra d'allò que fou la lluita de tants socialistes en el món obrer i del paper que jugaren durant la guerra civil i en els primers anys de la postguerra.

J.S.C.

Jacint Reventós:
Ramón Fernández Jurado o l'epopeia de la immigració

Pròleg de Ma. Aurèlia Capmany. Edicions 62 Barcelona, 1988. 163 pàgs. Edició castellana: Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, 1987.

El llibre és una aproximació biogràfica sobre Ramón Fernández Jurado, andalús de naixement que arribà a as-

solir el títol de professor de català per la Universitat de Barcelona. S'hi relata els anys de la seva formació i el seu treball com a militant obrer al BOC, el POUM, i el PSC, a més de la seva activitat com a sindicalista, durant un breu període de joventut a la CNT i sempre, després, a la UGT.

Tenen un interès molt rellevant les planes dedicades a estudiar els anys de clandestinitat després de la sortida de la presó el 1942. L'autor aporta els testimonis de nombrosos amics i companys del biografat, que han col·laborat activament amb Reventós en la informació que ha fet possible la redacció del llibre.

El llibre, ben escrit i rigorós, constitueix també un homenatge a qui fou un militant socialista exemplar des de la primera joventut fins a la seva mort el juny de 1984, quan acabava d'assolir un escó com a diputat al Parlament de Catalunya. És un llibre que tots els militants socialistes hauríem de llegir, perquè la vida de Fernández Jurado constitueix un esperó en el nostre treball de cada dia.

J.S.C.

Un govern irresponsable

Sovint, en els diversos medis, es produeix una certa confusió entorn de l'activitat del Parlament. A vegades se'l critica d'una certa inactivitat, com si això fos un fet imputable al propi Parlament que decideix treballar poc.

Doncs bé, com és sabut el Parlament té una tasca legislativa i una altra de control i impuls de l'acció de govern. Ambdues tasques es duen a terme en la dinàmica interna entre la majoria del Parlament, que dóna suport al govern i els grups de l'oposició amb especial significació del grup més important, avui el socialista.

Arreu del món l'activitat legislativa del Parlament neix de l'acció de govern que proposa el que cal fer per tal que el Parlament ho aprovi previ debat.

Doncs bé, a Catalunya ens trobem amb un govern fortament inclinat a governar per Decret, sense passar pel Parlament. Des de les eleccions fins avui cap projecte de llei no ha entrat al Parlament de Catalunya. Aquest fet és susceptible de dues interpretacions:

- a) el govern no governa.
- b) el govern prescindeix del Parlament.

Crec que ambdues hipòtesis són certes però no aïlladament sinó de forma combinada. Per tal d'il·lustrar la tesi de què el govern no governa es pot afirmar que a part de fer viatges, de reorganitzar departaments, d'anomenar càrrecs, el govern de Catalunya no està a l'arena dels problemes que dia a dia afecten als conciudadans. No es pronuncia sobre aquestes qüestions. No en parla. Polemitza estèrilment i s'inventa els motius que facin falta per amagar la seva callada. Mai no decideix.

Heus ací alguns exemples:

Què ha dit el govern del seguit de morts d'aquest estiu, a causa de la droga?

Què ha dit el govern per justificar que al començar el curs escolar molts nens i nenes no tenen mestre perquè encara no s'han assignat?

Què diu el govern quan s'anuncia una vaga del personal de l'Administració de la sanitat pel mes d'octubre?

Què diu del desori amb el qual s'apliquen les lleis d'ordenació territorial el resultat de les quals critica tothom fins i tot els ajuntaments de majoria convergent?

Què diu sobre la ridícula polèmica de l'aplica-

Al govern Pujol no li agrada que el Parlament el fiscalitzi. Per això, l'ignora.

ció de la llei de protecció dels animals quan el propi govern no ha promulgat el Dcreret, el Reglament d'aplicació de la llei. Dic ridícula polèmica perquè la llei preveu aplicacions molt diverses. El Reglament les ha de concretar. El Govern, a sobre de què no concreta, es baralla amb els Ajuntaments oferint així un lamentable espectacle.

Què diu el Govern del Pla d'obres i serveis, de l'especulació del sòl a Catalunya, què diu de l'eix transversal, de la quarta universitat, dels habitatges de protecció oficial (aviat no n'hi hauran), de la crisi en el sector del turisme, de la formació professional, la ventafocs de l'ensenyament, de la portada d'aigües a Tarragona, de la situació sanitària, de la població penitenciària, dels joves, de les dones, etc.

Sobre tot això, és a dir, sobre els temes de govern, que justifiquen un govern, el Consell Executiu no opina. Almenys cap iniciativa d'aquest tipus no arriba al Parlament de Catalunya.

L'oposició, en general, i el Grup Socialista, molt en particular, és qui ha presentat al Parlament iniciatives sobre totes aquestes qüestions i altres. Proposicions no de llei, proposicions de llei, interpellacions, preguntes, comissions d'investigació, d'estudi i altres, però sense èxit.

El Grup majoritari per tal que no es palesi la

inactivitat del govern i per la ferma decisió d'excloure de l'acció de govern a totes les forces d'oposició no permet que es celebrin plens. Allarguen els processos de discussió dels temes. Mai no es pot discutir un tema d'actualitat. Procuren que qualsevol tema es tracti mesos més tard. És a dir, el Parlament treballa. Almenys l'oposició. El grup de la majoria procura evitar els efectes i el ressò d'aquest treball.

Per això parlava abans de certa confusió quan els medis parlen de l'activitat del Parlament. És el govern qui no treballa i és la majoria que li dóna suport que tanca l'amplificador de les veus de l'oposició. El govern vol convertir la més alta institució de Catalunya, el Parlament, en una institució d'oposició al govern socialista de l'Estat. Desnaturalitza el Parlament, li treu les seves funcions pròpies i el manipula per fins no confessables.

Per acabar no puc deixar de fer esment al debat d'investidura. El President va perdre els papers, al peu de la lletra va perdre els papers. Envoltat en la seva pròpia confusió va acabar com si ell no fos el candidat i discutint el programa de Raimon Obiols el qual va deixar-ne constància. És lògic que això passi. Vostès no tenen programa.

Higini Clotas i Cierco

CALAIX DE SASTRE

El despatx buit

Ja s'han escoltat més de quatre mesos del 29 de maig proppassat, data de la reelecció de Jordi Pujol com a President de la Generalitat, però es fa d'allò més difícil fer una anàlisi de la seva tasca de govern en aquest període. I és que, com ha assenyalat Raimon Obiols quan ha estat preguntat sobre quin balanç faria dels primers cent dies d'aquesta nova legislatura del Parlament de Catalunya i en concret de la tasca de govern de Jordi Pujol, s'ha vist obligat a dir que no podia fer cap balanç seriós «perquè el primer

que m'he de preguntar és quants dies ha passat el President en el seu despatx d'ençà de la seva investidura, perquè no hi és mai malgrat que hi ha moltes coses a fer a Catalunya». I és ben cert: Jordi Pujol sembla entossudit i obsessionat a viatjar incessantment a l'estranger, i això fa que inevitablement menystingui o oblidí les seves tasques i responsabilitats de govern.

Això explica el desgovern actual de la Generalitat, sense nord ni rumb concret.

Un mínim de dignitat

I encara gràcies que, després de l'escàndol provocat perquè l'exfranquista i actual titular del Departament de Governació, Josep Gomis, assumí les funcions de la Presidència de la Generalitat en el primer viatge de Pujol a l'estranger de l'actual legislatura, posteriorment s'ha produït una correcció i ha estat el titular del Departament de Justícia, Agustí Bassols, qui en les altres absències de Jordi Pujol l'ha substituït. I és que no hauria quedat gaire bé, per exemple, que Pujol visités el monument a Lluís

Companys a Montevideo i fes la lloança del President assassinat pel franquisme, mentre a Catalunya delegava les funcions de President de la Generalitat a un ex-franquista com Josep Gomis. Un mínim de dignitat l'obligava a modificar.

Atenció al turisme

Una estratègia, una bona estratègia de desenvolupament de l'oferta turística, és quelcom que Catalunya no ha tingut mai. Ens hauria proporcionat, amb tota seguretat, un model sensiblement diferent del que ara tenim, un model més coherent amb l'excel·lent qualitat del paisatge físic i humà, i amb els notables recursos de què disposem en tots els aspectes. Tindríem una estructura de recepció més ben integrada en el territori, menys conflictiva i perjudicial en el pla ambiental i, en la seva perspectiva econòmica, més sòlida i rendible, és a dir, més cotitzada. Per contra, la realitat actual comporta dosis considerables d'insatis-

facció que, malauradament, no troben resposta en un projecte de reorientació de la situació.

Hi ha gent, molta gent, molts visitants al nostre país, durant unes setmanes de l'estiu. Però això, per si sol, no certifica que les coses del turisme vagin bé. Aquesta és la gran paradoxa. Uns es pregunten: perquè ens hem de preocupar si vénen més turistes que mai? Altres, al meu entendre més intel·ligentment i responsable, formulen aquestes altres qüestions: perquè no aprofitem millor els recursos turístics? perquè no reduïm els costos socials de l'explotació turística? Crec que són les preguntes que nosaltres ens hem de fer, particularment

aquells que tenen responsabilitats públiques.

El turisme és un fenomen relativament nou i en evolució. Això dificulta la percepció de llurs dimensions, mecanismes i conseqüències, així com la concreció de les actuacions eficaces per ordenar-lo i aprofitar el seu gran potencial mobilitzador d'energies per crear riquesa... i per destruir-ne. Cal tenir-ho en compte i saber, per tant, que no és fàcil dissenyar una política turística que tingui volada. Però avui, a Catalunya, ens fa molta falta.

Joan Cals

Que hi hagi molts turistes no vol dir que el turisme vagi bé

Valoració de la temporada turística i de la situació del sector

1. Enguany s'ha parlat molt de crisi. Si ens hem de referir tan sols a les xifres, parlar de crisi potser seria exagerat. Ni les xifres que es donen són fiables ni, al final de temporada, la recessió serà tan important *encara que sí significativa*. Si es tractés d'una temporada poc brillant derivada d'una situació conjuntural, la cosa no tindria excessiva importància.

2. La crisi, però, *existeix, és profunda i ve de molts anys enrera*. Enguany ens ha ensenyat tímidament les orelles i això pot ser un bon toc d'alerta perquè encara hi ha oportunitat de reaccionar. La situació ha estat durant anys *emascarada* per l'aparència de què tot anava bé i, paradoxalment, per la crisi econòmica i del petroli que van afavorir el «boom» de l'autocor que ens ha anat bé donada la nostra situació geogràfica.

3. Si hem de sintetitzar les seves característiques hem de parlar d'una crisi *fonamentalment de prestigi*. Per diverses raons les nostres zones turístiques no tenen, en general, el prestigi de què havien gaudit anys enrera. *Hem aconseguit, o estem a punt d'aconseguir, que els turistes vinguin exclusivament perquè no tenen diners per anar enllot més.*

4. *Això és fruit d'una opció que no és la més intel·ligent*. L'òptima qualitat de recursos de què disposem permet i exigeix fer una altra opció i rectificar l'acumulació d'errors i d'inhibicions que han conduït a aquesta situació.

5. Les administracions públiques, tots tres nivells, hi tenen responsabilitats històriques i actuals. Han optat còmodament pel triunfalisme i per capitalitzar abusivament les xifres d'afluència *amagant els*

problemes en lloc de fer-hi front.

6. En funció dels seus interessos, legítims, determinada tipologia d'intermediari de demanda, ha propiciat i contribuït a un determinat model de creixement i a la degradació de l'oferta. Aquí no hi tenen inversions estables. Ara, gradualment, van desplaçant el seu volum d'operacions a d'altres zones menys cremades. *Nosaltres ens quedem.*

7. La culpa no és d'ells, *és nostra*. Hem passat anys reverenciant i considerant gairebé dogma de fe el que ens deien, sense pensar que els seus interessos empresarials *no necessàriament havien de coincidir amb els nostres com a zona receptora*. I certament que sovint no coincidien.

8. El procés evolutiu ha anat configurant en l'empresariat turístic *dues tipologies avui clarament diferenciades* (passa a la pàgina següent)

DEBAT

(ve de la pàg. anterior)

ferenciades. Un primer segment, per sort encara avui majoritari, seriós, responsable, que reinverteix excedents i està encertadament convençut que la solidesa del sector i de les seves empreses depèn fonamentalment del grau de satisfacció dels clients i, en conseqüència procura oferir uns bons serveis i cobrar-los al seu preu just.

9. Un segon segment oportunista, nociu, amb criteris molt especulatiu, de diner fàcil a curt termini, que no coneix cap altre instrument per a competir que fer-ho amb preus a la baixa i, en funció d'aquests, *degrada instal·lacions i serveis*, crema incessantment mercats.

10. La connivència entre aquest segment i determinats operadors estrangers comporta una presentació del producte que crea expectatives distorsionades a certa tipologia de turistes que, per aquesta causa, tenen aquí comportaments *depredadors i fins i tot vandàlics* no necessàriament inherents a la seva idiosincràcia. Això contribueix a degradar més l'entorn ambiental i origina incompatibilitats amb persones que tenen altres conceptes de vacances i més curiositat pel coneixement del país autèntic.

11. Hi ha qui tendeix a *confondre causes amb efectes*, atribuint a aquesta degradació ambiental (saturació, sorolls, brutícia, inseguretats...) el desprestigi. Creiem que aquests problemes són més aviat *efectes* d'una determinada opció i de determinades formes d'operar, errònies en les arrels.

12. S'està produint un trasvàs del primer segment esmentat al segon. Durant anys un simple goteig, però en els darrers és detectable una acceleració en aquest trasvàs. A causa de les esmentades degradació ambiental i incompatibilitats creades, *va desapareixent cert tipus de clientela tradicional*, exceptuant poblacions poc degradades o empreses ubicades en llocs privilegiats allunyats dels nuclis urbans. Cal no oblidar, però, que també aquests en són afectats perquè *el desprestigi afecta a zones més àmplies*.

13. Una segona causa que afavoreix el trasvàs és que, en general, els empresaris del segon segment *obtenen majors beneficis* que els del primer, al menys transitòriament, i aquest fet marca una tendència perversa. Si fos a l'inrevés la tendència seria de signe contrari i favorable.

14. Potser cal aclarir que *no estem en contra del turisme de masses, al contrari, afortunadament el turisme de masses és ja un fet irreversible*. El que no cal (ni hi estem obligats ni ens ho podem permetre) és *subvencionar indirectament les vacances dels ciutadans de la CEE* o, el que és pitjor, els marges comercials d'uns intermediaris o dels segments empresarials més irresponsables, obtenint a canvi degradació i desprestigi.

15. El que no podem fer és *amagar el cap sota l'ala* i tornar a emmascarar la situació com entenem que feia el Director General de Turisme de la Generalitat en unes recents declaracions *atribuint tots els mals de la temporada* als serveis públics

que depenen del Govern Central (Correus, Telèfons, Aeroports). És ben cert que cal millorar aquests serveis *tenint més en compte el fet turístic* com ho és també, que cal millorar serveis que depenen del Govern autonòmic o dels Ajuntaments, però tenint sempre clar que, resolts aquests problemes *subsisteix un problema de fons*, intern del sector, que és el que hem intentat descriure.

16. Fa anys que els socialistes diguem al Parlament (vegeu Diaris de Sessions) i fora del Parlament, parlant d'aquests temes: «...fem-ne la reconducció abans que calgui fer una reconversió». Mentrestant el President Pujol deia: «Tenim un turisme de primera que va a més», i els successius Consellers no es cansaven de repetir: «Som la primera regió turística d'Europa». Tot anava, segons ells com una seda. Per això ens han sorprès les mateixes declaracions esmentades del Director General, fent catastrofisme, dient que tot ha anat malament i, parlant de *reconversió*. Deu ser que per una situació d'ensurt com la d'aquesta temporada *no tenia previst el que havia de dir*.

17. L'important no és discutir si parlar de reconversió és o no és encertat. El que cal és inflexionar tendències, reorientar polítiques i aglutinar esforços, incidint en els punts sensibles i bàsics per tal de *redreçar substancialment la situació*.

18. Confiem en què en la nova etapa oberta amb el nomenament d'un nou Conseller signifiqui un canvi d'actitud, amb plantejaments més rigorosos i coratjosos que fins ara. És a ell a qui conside-

Les crítiques del diputat del PSC, Arseni Gibert, a la política turística del govern de CiU, van comportar una rèplica «pagada» dels responsables de diversos gremis del sector. Al darrera d'aquesta rèplica hi ha la via del Director

General de Turisme de la Generalitat. Tot seguit us oferim l'anunci publicat per aquests dirigents de gremis turístics a la premsa gironina i la reflexió feta per Arseni Gibert al final d'aquest afer.

HOTELERS, AGENTS DE VIATGES I CAMPISTES REPLIQUEM ARSENI GIBERT

A. Rubio, president de la Confederació d'Hostaleria de Catalunya - J. Lara, president de la Federació d'Hostaleria de la Província de Girona - J. Molist, president de l'Associació Catalana d'Agències de Viatges - T. Martino, president del Gremi d'Agències de Viatges de Lloret de Mar - F. Noguera, president de la Federació Catalana de Càmpings i Ciutats de Vacances - J. Genover, president de l'Associació de Càmpings de la Província de Girona - J. Ribas, president de l'Associació d'Hostaleria de la Vila de Blanes - S. Ontañón, president del Gremi d'Hostaleria de Lloret de Mar - A. Capdevila, president de l'Associació d'Hostaleria de Tossa de Mar - F. Sabater, president de la Unió d'Associacions de la Costa Brava centre - L. Fernández, president de l'Associació d'Hostaleria de l'Alt Empordà - J. Pous, president de l'Associació d'Hostaleria de la Cerdanya - G. Pau, president de l'Associació d'Hostaleria del Ripollès - P. Rexach, president de l'Associació d'Hostaleria de la Garrotxa i J. Carreras, president de l'Associació d'Hostaleria del Gironès-Radial.

Primer. Que volem sortir al pas i desqualificar les reiterades declaracions efectuades per Arseni Gibert, com a responsable de turisme del PSC-PSOE, en els darrers dies. Malauradament, el senyor Gibert ja ens té acostumats a aquests tipus d'actuacions. Només cal recordar les seves lamentables manifestacions a Lloret de Mar el dos d'agost de l'any 86, amb les quals va ocasionar greus i irreparables perjudicis a la població i al sector turístic.

Segon. Que donem suport d'una forma total, com s'ha demostrat clarament i reiterada, a la política turística de la Generalitat i a l'actuació del nostre director general de Turisme, Angel Miguelsanz, home d'una dilatada i brillant trajectòria professional en el món del turisme. És per això que agraïm al nou conseller, Lluís Alegre que l'hagi confirmat en el càrrec.

Tercer. Com a representants dels empresaris turístics, manifestem que, la tasca dels Tour-Operators, la considerem en conjunt positiva i esperem que en el futur es podrà millorar, sempre que siguem capaços d'aconseguir una més estreta col·laboració.

Creiem que convindria que d'ara endavant no es fessin manifestacions que creen confusions i no afavoreixen el turisme de Catalunya.

«Mea culpa»

Agraeixo molt la nota/anunci que diferents presidents d'organitzacions empresarials del sector turístic han publicat, perquè m'ha obert els ulls i m'ha tret dels meus errors. La precisió dels arguments, no apartant-se ni un mil·límetre del contingut de les meves deplorables declaracions, m'ha fet reflexionar.

També en destaca l'espontaneïtat. Es nota que el Director General no hi té res a veure. Altra feina té, que ocupar-se de les meves declaracions! Preocupar-se'n seria una imperdonable mostra d'inseguretats i d'incompetència.

Ara ho veig clar. Coses com la que vaig denunciar a l'agost del 86 i d'altres coses que passen (ai de mi, que fins ahir mateix estava disposat a parlar-ne!) no tenen cap importància, no perjudiquen gens ni mica el turisme ni la seva imatge i prestigi. El mal el fan tan sols les declaracions irresponsables de gent com jo.

rem el nostre interlocutor i és amb ell amb qui volem dialogar per acotar les màximes franges d'acord possibles i col·laborar-hi francament i lleial. Caldrà però que tinguem garanties i seguretat pel que fa a aquesta *nova actitud*.

19. Cal un *gran pacte sectorial* sobre les qüestions fonamentals (no necessàriament minucioses i exhaustiu), despolititzat al màxim possible i amb participació de tots els nivells de l'administració i pel primer segment del sector privat abans esmentat i, insistim, àmpliament majoritari. En aquest sentit tenim preparades un seguit d'iniciatives parlamentàries sobre les que estem disposats a parlar amb tots els sectors implicats i a renunciar-ne a la paternitat si es donen les suficients garanties que permetin consensuar-les i compartir-les.

20. Això exigeix que l'empresariat responsable del sector entengui que és el primer i més gran perjudicat de l'actuació del segment més especulatiu i que, si bé en el context d'aquest pacte es pot donar oportunitat a tothom d'acceptar-ne les regles del joc i reciclar-se, això no serà possible en tots els casos perquè s'entra en una clara confrontació d'interessos. Caldrà doncs, prescindir d'excessius corporativismes i, si convé, *aillar els que no vulguin o no puguin* modificar les seves formes d'operar. *Caldrà que tothom tingui clar quin és el seu compromís i en quin bàndol es troba*. Sense ambigüitats.

21. D'aquest pacte n'haurien de sortir noves polítiques:

- De gestió del territori. No només en funció de l'economia del turisme però també per aquesta raó. Un territori equilibrat i utilitzat racionalment és un factor bàsic de solidesa de l'explotació turística.

- De millora dels serveis públics i d'assignació de recursos.

- De defensa del turista com a consumidor en la línia de les directives de la CEE i com a instrument de control de qualitat mínima dels serveis privats.

- De clarificació de l'oferta, especificant les diferents opcions i nivells dels serveis, evitant contradiccions entre *etiqueta i contingut del producte*.

- D'estímul a la creació d'oferta complementària que doni resposta a les noves tendències de demanda.

- De condicionar el creixement a les infraestructures i a la tipologia que convé.

- De garantir el compliment dels contractes per part de l'Administració retornant la seriositat a les relacions comercials avui molt degradades.

- De comercialització eficaç lluitant contra les distorsions d'agents no autòctons.

- De preus, procurant tendir a la correcta relació producte/preu, amb transparència en els mercats.

- De control sobre els segments d'oferta avui

submergits per evitar factors de desprestigi totalment incontrolats.

22. *No hi ha excuses*. Part del problema ve de temps passats, sense democràcia, sense capacitat d'autogovern i sense experiència en un sector jove de l'economia, amb poca doctrina consolidada. Una altra part ens ve d'inhibicions, corporativismes, carta blanca a la política de «terra cremada», comoditat i triomfalisme. *Ara és un moment crucial*. Cal posar-hi coratge, rigor i, d'una vegada, agafar-nos el turisme seriosament.

**Grup socialista
al Parlament de Catalunya**

En aquest sentit, potser caldria replicar —també en to amable, com a mi— a Santiago Dexeus, Narcís-Jordi Aragó, la Baronesa Von Thyssen, Gaspar España, Nèstor Luján, TV3 i diversos periodistes o altres persones que recentment han escrit o dit coses heterodoxes. Per a molta gent ha de resultar difícil d'entendre com aquesta gent no s'adona que tot va com una seda, que tot són flors i violes. Jo els comprenc, perquè fins ara he viscut en el mateix error.

Cal estar amatents, perquè molts empresaris del sector —fins i tot alguns signants de la nota— sovint diuen, en privat, coses semblants a les de les meves declaracions, encara que, ho reconec, no tan desviades de la realitat esplèndida del nostre turisme. El mateix Director General —segur que en un lapsus derivat de l'esgotament i la forta tensió de la seva ingent responsabilitat— parlava fa pocs dies de reconversió. És tan fàcil apartar-se del bon camí!

Sort que hi hem arribat a temps i hem tallat el mal d'arrel! Quin desastre es podria haver produït si la gent m'hagués fet cas! Ens podríem trobar com a Mallorca, on sembla que això de creure que hi ha crisi i que s'ha de reconvertir s'ho agafen serio-

Cal posar-hi coratge, rigor i, d'una vegada, agafar-nos el turisme seriosament

sament, i amb els líders empresarials (òbviament, menys lúcids que els nostres) al capdavant. Potser encara hi sortirem guanyant, perquè ens deixaran tots els turistes per a nosaltres i així podrem créixer indefinidament

fins a construir apartaments a Sant Pere de Roda.

No cal dir que si alguna vegada, per allò de la legítima oposició, tinguéssim la temptació de criticar el Director General (no ho crec, perquè la

seva gestió és insuperable), no ho faria pas sense meditar profundament ni sense l'autorització i censura prèvia dels presidents dels Gremis.

El risc de falsos debats sobre la llei de costes

Davant una llei d'aquestes característiques, una de les primeres mesures profilàctiques que s'hauria de consensuar seria la de separar les prescripcions proteccionistes que conté, de les seves prescripcions administratives i procedimentals. Qualsevol barreja d'ambdós aspectes confon, distorsiona el debat i propicia suspicàcies d'intencions més o menys emmascaradores. Els dos tipus de prescripcions són, per separat, matèria opinable, però ningú hauria d'induir a pensar que darrera de patriòtiques defenses de competències s'hi pot amargar un no confessable interès per desvirtuar o eludir el que són estrictament mesures de protecció territorial.

I en l'actitud de CiU hi ha elements que susciten algun marge de dubte raonable:

— El 86% de les esmenes a la llei presentades per la Minoria Catalana al Congrés de diputats es referien a les prescripcions de protecció, amb una clara tendència a suavitzar, posposar o simplement suprimir les mateixes. Tan sols el 14% restant anava dirigit al marc competencial.

— El Director General d'Urbanisme, Sr. Josep Solans, va defensar en un debat televisiu fet fa poc, referint-se a l'esmentada Llei, el seu ja conegut criteri de tractament i actuació puntual per a cada cas. S'ha de reconèixer que en això és coherent i és possible que el mètode tingui alguns avantatges, però comporta també riscos d'arbitrarietat o de tractament involuntàriament heterogeni. El Sr. Solans sap perfectament que, no fa massa mesos, un mediocre projecte de «lobby» d'alcaldes de CiU va conspirar en contra seu per considerar-lo excessivament rigorós i dur en la seva gestió. Només ell sap la quantitat i la intensitat de les pressions que rep. El cert és que, des de la nostra percepció, s'ha detectat un notable «deixar passar» en alguns acords de les Comissions Provincials d'urbanisme. I això ha estat en general, però sobretot en temes que podrien veure's afectats per l'aplicació de la Llei de costes.

— El Sr. Roca, hàbil malabarista amb les paraules i expert en desplaçar els debats del seu nucli real al de les anècdotes perifèriques, es despenjava fa pocs dies a Platja d'Aro acusant el MOPU no només d'invasor de competències, sinó també de «presumpte especulador». En matèria d'especuladors, d'haver-n'hi n'hi ha, però se suposa que no és necessari indicar al Sr. Roca on ha de buscarlos. Aquestes cabrioles solament poden trobar ressò entre els més incondicionals, proclius a exaltar-se amb els falsos debats amanits amb els condiments usuals.

Dit d'una altra forma. Només si CiU entra al Parlament de Catalunya abans, o simultàniament, a les accions jurídiques i polítiques que pensin exercir contra la Llei de costes, un Projecte de Llei que protegeixi com a mínim tant com ho fa l'esmentada Llei, els residus encara protegibles del litoral de Catalunya, creiem en la bona fe de les seves discrepàncies tècniques i de les seves reivindicacions competencials i estudiarem la globalitat del tema amb més atenció, si es pot, de la que ja li estem

Hem aconseguit, o estem a punt d'aconseguir, que els turistes vinguin exclusivament perquè no tenen diners per anar enlloc més

dedicant.

En cas contrari, no ens quedarà cap altre remei que interpretar que, un cop més, l'aldarull no és altra cosa que un muntatge escènic de boira artificial per ocultar, amb la retòrica de sempre, la defensa d'uns interessos concrets d'uns grups concrets que pretenen seguir tractant el territori, és a dir, Catalunya, amb criteris «miners», d'indústria extractiva, fins que s'esgoti el filó, fins a la destruc-

ció. Una destrucció que en part ja s'ha produït i que hauria pogut ser evitada si una Llei de costes com la que ara discutim hagués arribat fa vint-i-cinc anys. O, com a mal menor, fins i tot fa menys anys, és a dir, als vuitanta. Just en el moment en què Catalunya recuperarà la soberania per a legislar sobre el territori. No ha estat així.

Arseni Gibert

L'urbanisme convergent fa perillar la cara del país

Un dels moltíssims eslògans publicitaris llançats pel govern de Convergència en la seva permanent campanya d'imatge era: «Construïm Catalunya». Els interessos especuladors i la col·laboració de molts ajuntaments i administracions governats per la dreta estan convertint aquest eslògan en un altre de ben diferent: «Destruïm Catalunya», i cal evitar-ho.

El bon moment econòmic que vivim comporta alguns riscos. Un n'és que l'afany especulador i l'expansió de sectors com el de la construcció no vagin acompanyats per l'oportú control a càrrec de l'administració pública. La funció del poder polític és incentivar la inversió privada però des d'una òptica progressista aquest incentiu ha d'anar acompanyat dels factors correctius adequats que satisfacin els interessos i necessitats del conjunt de la població.

Aquest tarannà progressista no és el que guia els interessos rectoris de la dreta catalana. Per això, no és gens estrany que en els darrers temps ens haguem topat amb unes actuacions en matèria urbanística que recorden aquells temps en què es va destrossar bona part del territori català sotmès a un «boom» constructor al qual la dictadura i els seus executors no van posar cap mena de fre. A Catalunya, i especialment però no només, en les poblacions de la costa, van créixer edificis i urbanitzacions sense cap mena de respecte pel paisatge, el medi ambient o els interessos de la majoria de la col·lectivitat. Ara, després d'uns quants anys, podem trobar-nos en una situació molt similar. Els primers exemples ja han començat a sorgir als mitjans de comunicació, però encara en sortiran molts més. Cal donar el crit d'alerta perquè la dreta no destrossi urbanísticament Catalunya una vegada més.

Alts càrrecs del govern de Convergència i Unió són els primers implicats en les irregularitats urbanístiques que amenacen amb malmetre la cara del nostre país. El mateix secretari general de la Presidència de la Generalitat s'ha vist implicat en les irregularitats urbanístiques d'un xalet a Blanes. Tema preocupant però que no ha servit perquè Lluís Prenafeta donés una explicació pública del seu trist comportament en aquest afer. Curiosament, en aquest cas ha estat un municipi governat per CiU el que ha acabat imposant la sanció contra el xalet vinculat a Prenafeta. CiU governa Blanes amb una majoria minoritària. Socialistes i comunistes són a l'op-

Sembla que hi ha qui vol fer marxa enrera i tornar als temps en què es destruïa la cara costanera de Catalunya

Salou és un dels indrets més afectats per l'arbitrarietat urbanística convergent.

sició però sumen més regidors que CiU. Això ha obligat la majoria de govern a imposar una dura sanció contra els constructors i propietaris d'aquest xalet que es construïa més aprop del mar del que permeten les lleis i que havia introduït modificacions en les seves obres sense fer cas ni dels plànols aprovats ni de les amenaces municipals per aturar les obres. Prenafeta, amb la seva actitud i sobretot amb el seu silenci, ha confirmat que cal estar molt amatents per aturar en qualsevol racó de Catalunya les actituds insolidàries d'uns dirigents de dretes que s'obliden dels interessos de la majoria amb excessiva freqüència. Un altre cas lamentable el teniu en la requalificació dels terrenys dels Trias de Bes a Sant Joan Despí fet directament pel conseller. Però els problemes urbanístics de Catalunya no es limiten a exemples aïllats d'infraaccions comeses per alguns dels seus dirigents. Catalunya està en perill tota ella. Les temptatives de fer obres irre-

gulars tant al Delta del Llobregat com al de l'Ebre han estat oportunament denunciades. La fesomia del país està en dansa en aquests dos punts importants de la nostra geografia. De la forma d'actuar dels governants convergents en tenim el precedent dels aiguamolls de l'Empordà, en la zona de reserva ecològica, prevista en un principi va ser dràsticament retallada amb posterioritat. Les urbanitzacions hi creixen a un ritme accelerat. Si a més s'hi afegeix que l'alcalde de Pals, Servià Costa, està darrera la constructora Servià Cantó, a qui el govern de la Generalitat ha entregat gran part de les obres que es fa a les comarques gironines, entendreu molt millor què volem dir en parlar del perill de la connivència d'interessos polítics i privats en el camp urbanístic.

Al Delta de l'Ebre els ajuntaments franquistes d'Amposta ja hi havien previst fer grans urbanitzacions. El govern socialista municipal democràtic va aturar aquells afanys i va con-

vertir els terrenys que havien de configurar l'urbanització Eucaliptus en sòl no urbanitzable. Després d'obtenir la dreta aquest govern en les últimes eleccions va produir-se una discreta operació tendent a recuperar la qualificació d'urbanitzable per la zona. Mitjançant acords privats i compromisos personals s'estava gestant el deteriorament ecològic de la zona. L'empresa de Castelló PROEORSA va començar a remoure terres. Sort va haver-hi que els ulls pendents de socialistes i ecologistes van denunciar la maniobra. És ben sabut que les irregularitats urbanístiques solen confiar en la irreversibilitat de les seves actuacions. Una taca d'oli al mig del delta, amb 150 hectàrees urbanitzades i 25.000 persones residint-hi era el projecte que ara ha quedat encallat. Aquí també els interessos i la presència convergent estava als dos costats de la barrera. L'interlocutor del govern convergent que transigia en aquesta operació era un assessor personal del diputat de CiU, Joan Josep Grau, que actuava com a portaveu de PROEORSA. Caldrà seguir pendents d'Amposta per impedir que quall aquesta ofensiva contra el delta.

El Llobregat també ha vist com en la seva desembocadura s'hi fixaven els interessos antiecològics del govern dretà de Catalunya. Després que l'any passat es fixessin uns límits de la zona de reserva ecològica, Jordi Pujol s'ho ha repensat i ara pretén retallar aquells límits. Segons el propi Pujol la raó fonamental per reduir aquesta àrea ecològica al delta del Llobregat està en impedir la proliferació d'aus que, segons ell, posen en perill la circulació aèria a l'aeroport d'El Prat. Quines coses! I que no passava això ja l'any passat, senyor Pujol? Ja és ben casual que descobreixin ara que les aus del delta molesten els avions de l'aeroport, sobretot quan les constructors s'han llençat immediatament a oferir projectes i plans per les zones que tornen a ser urbanitzables. Tot fa pensar que les pobres aus més que interferir els vols del Prat impedièren els afanys negociadors d'uns quants constructors als quals el senyor Pujol prefereix tenir contents, abans que als ciutadans de la zona.

Els mitjans de comunicació parlaben també dies enrera d'un afer urbanístico-judicial que implicava dirigents de Convergència Democràtica i en el que també apareixia el nom de l'esmentat Joan Josep Grau. Un constructor d'Alcanar va denunciar

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

dos dirigents de CDC, un d'ells alt càrrec de TV3 i l'altre president comarcal del Montsià de CDC, per haver-lo intentat extorsionar. Segons el constructor li demanaven 10 milions de pessetes a canvi que pogués acabar unes obres irregulars que feia en un edifici d'aquesta població. El contenciós és als jutjats però manifesta una concepció ben poc honorable pel paper de la construcció en el desenvolupament d'un país.

L'aplicació de la Llei de Costes, aprovada pel govern espanyol, ha estat un dels elements determinants en la situació urbanística que viu actualment Catalunya. Aquesta llei, independentment dels problemes competencials que suposa, conté uns elements progressistes indiscutibles. Preserva la costa de l'especulació hi impedeix la construcció salvatge i atemptatòria als interessos de la comunitat. Sabedors de la tramitació d'aquesta llei, molts ajuntaments de majoria convergent han obert la mànegua a les construccions pròximes a la costa i que són il·legals davant d'aquesta nova llei. Així, ens hem trobat amb moltes ciutats de la costa que disparaven les seves edificacions en primera línia de mar. Els vells i mals temps de la destrucció de la franja costanera tornen a ser presents. Poblacions com Salou, Cambrils, Torredembarra, Palamós, Pals, Blanes, L'Ametlla de Mar, Sant Carles de la Ràpita, Colera, Calafell, Montroig, Cadaqués, han viscut en pròpia pell aquest problema.

La situació és molt preocupant i cal un esforç extraordinari per impedir que aquesta combinació d'interessos especulatius i polítics se surtin amb la seva. Catalunya no pot perdre ara el que s'ha pogut preservar amb molt d'esforç en els darrers anys. És difícil d'aturar l'onada d'interessos de la drete catalana que usa el seu poder sense massa escrúpols. Que li ho diguin, per exemple, a l'alcalde de Sant Carles de la Ràpita, que viu en una casa que té més alçada de la permesa.

Tot i els escarafalls que ha fet Convergència contra la Llei de Costes pel conflicte de competències que suposa entre l'administració central, el seu veritable pànic són les mesures de respecte de les platges i el seu entorn que representa. El 86 per cent de les esmenes presentades pel grup de Convergència i Unió a aquesta llei són per suavitzar, posposar o suprimir les prescripcions de protecció que assenyala. El que temen és no poder especular amb les costes del nostre país ara que bufen bons vents pel ram de la construcció. I el que haurien d'ha-

Cambrils és la millor mostra de com no s'ha de construir Catalunya

Un botó de mostra: Cambrils

La costa tarragonina ha estat segurament la més afectada pel nou «boom» constructor. El respecte pel medi ambient no ha estat precisament la norma de les nombroses obres fetes en els darrers temps en aquesta zona. En alguns llocs, com Roda de Barà s'han concedit licències d'obres per més de 1.000 habitacles. A Sant Carles de la Ràpita l'any passat se'n van concedir 211 i aquest any ja ens acostem a les 200. Xifres similars es donen a moltes poblacions de la costa de Tarragona.

Cambrils és un botó de mostra d'aquesta embranzida constructora i també ho és del poc zel ordenador que en matèria urbanística demostren els consistoris regits per CiU. A Cambrils s'ha aprovat un pla parcial en 13 dies per poder avançar-se als efectes reguladors de la Llei de Costes. Quan el PSC governava el municipi va endegar una revisió completa del Pla General de Costes per posar-lo d'acord amb la llei del sòl preocupant-se per la qualitat de vida i la millora dels equipaments. Aquesta revisió no va arribar a temps i quan CiU ha arribat al poder l'ha guardat en un calaix. Ara, els convergents actuen puntualment, en funció de les pressions concretes i oblidant el Pla com a eina planificadora.

Per tant, a Cambrils ens trobem amb situacions com el polígon 102, que s'ha volgut aprovar tan de pressa que fins i tot la Comissió Provincial d'Urbanisme li ha hagut de posar el

fre durant uns mesos. Al polígon conegut com l'Esquirol s'han permès tantes edificacions que el convertiran en la zona més densa del terme a part de propiciar-hi la privatització de zones verdes públiques. Al càmping Costa Blanca s'hi executen obres de carrers sense cap mena de projecte ni permisos i quan aquest fet es va denunciar al Pla municipal, les explicacions que es van donar van ser tan absurdes com aquesta: «L'arquitecte va dir que portaria els plans però es veu que se n'ha descuidat.» Genial!

A un altre càmping de Cambrils, el Vila Magdalena s'hi va aprovar la construcció d'un hotel de quatre estrelles. A l'hora de la veritat, i davant la complaença municipal, s'hi han començat a construir apartaments i han deixat l'hotel per al final. Si és que el fan. Al càmping Cambrils han aprovat l'augment, l'edificabilitat i l'alçada previstos en el Pla anterior. Al polígon 10 les obres d'urbanització s'han iniciat també sense permís a part d'envair la zona marítimo-terrestre i carregar-se una plaça per posar-hi un carrer. I el polígon 20 s'ha menjat 40.000 metres quadrats de zona verda.

Així estan les coses a Cambrils, on han passat quatre mesos des de que l'alcalde convergent es va comprometre a revisar el Pla General en unes setmanes. El més greu és que aquest no és només un problema de Cambrils. És un problema de tot Catalunya.

Construïm Catalunya n'hi diuen d'aquesta destrossa!

ver fet, si temien la intromissió competencial, és una llei de protecció de les nostres costes molts anys abans. Però, clar, això la drete d'aquest país, i de cap país, no ho farà mai.

És igualment cert que el perill de la construcció descontrolada no afecta només les zones costaneres. Desoris urbanístics se'n fan a d'altres llocs de Catalunya. No és només a l'única platja verge de Lloret, «la Boadella», on la voluntat de negoci amenaça la fesomia del país. També a Lleida, l'alcalde convergent Manuel Oronic vol convertir l'històric camp d'esports local en blocs de pisos. I no parlem ja de les seves manies monumentals amb la construcció d'un gran aeroport. Potser sí que caldria analitzar amb més detall les modificacions al pla parcial de Lleida presentades per l'arquitecte Guillermo Sáez, destacat dirigent de CDC i ex-regidor de la localitat a la qual ara presenta els seus projectes.

La construcció de ports esportius a tort i a dret, sense vetllar per una planificació conjunta de la costa catalana, o la sospitosa proliferació de camps de golf per terres gironines, amb els equipaments urbanístics que s'hi afegeixen en terrenys anteriorment no urbanitzables, o l'aparició incontrolada d'una dotzena d'indústries al llit de la riera d'Argentona, apart d'anècdotes com els encàrrecs urbanitzadors rebuts per Marta Pujol, filla del president de la Generalitat, pel consistori de Premià de Dalt sense fixar retribucions concretes o l'anul·lació per part del Tribunal Suprem del pla urbanístic sobre el que s'ha aixecat el polígon industrial d'Olot, són molts grans de sorra per anar sumant.

La drete té com a nord principal l'aconseguir que els seus negocis funcionin. I una vegada més els negocis de la drete poden anar contra els interessos de Catalunya. Cal, per tant, detectar tots i cada un dels intents d'aquesta drete per convertir els avantatges d'una situació econòmica d'expansió en un creixement urbanístic descontrolat. Catalunya no pot ser agredida de nou en aquest terreny. El lloc de combat per evitar-ho passa per tots i cada un dels 900 municipis catalans on la connivència entre la drete especuladora i la drete política vulgui atemptar contra la imatge del nostre país.

Francesc Sánchez

Xavier Soto: «farem una revolució organitzativa a la JSC»

La Joventut Socialista de Catalunya (JSC) celebrà el 30 de setembre i l'1 i 2 d'octubre el seu VI congrés nacional. Xavier Soto, secretari general i diputat pel PSC al Parlament, va ser reelegit com a màxim dirigent dels joves socialistes catalans.

—A la ponència política que heu elaborat es propugna, entre d'altres, un apropament als sectors nacionalistes i comunistes de la joventut catalana. Sembla que alguns sectors dins la família socialista no han entès aquesta proposta.

—És cert. Estic preocupat per la interpretació maliciosa i interessada que des de certs sectors de l'espai socialista s'ha donat a la nostra proposta. El que nosaltres propugnem és una reformulació del catalanisme polític, la qual cosa ens porta necessàriament a obrir-nos al diàleg amb els sectors

més nacionalistes. Per nosaltres, el problema del nacionalisme radical només presenta dues solucions: enviar la Guàrdia Civil o, el que és més lògic i intel·ligent, dialogar.

L'esquerra és diàleg i entre la joventut catalana, ja sigui socialista, comunista o nacionalista d'esquerres, existeixen força punts de coincidència. Tots hem demostrat un interès sobrat per temes com la construcció europea, els problemes de medi ambient o l'assoliment de la igualtat per la dona. A més, la nostra proposta no va dirigida a tothom, sinó que té uns límits ben precisos. No pretenem entendre's ni amb aquells que practiquen la violència ni amb els independentistes neo-liberals. D'altra banda, tampoc es tracta d'un procés orgànic d'unió; el que volem és aproximar posicions.

—Es tractaria, potser, d'un intent d'avançar-vos al PSC en l'assoliment d'una majoria nacional i de progrés, però en el vostre cas, és clar, amb la resta d'organitzacions juvenils?

—Sí, la nostra idea encaixa perfectament dins l'estratègia del PSC. Perseguiu un objectiu molt concret: que en les pròximes eleccions autonòmiques aquests grups d'esquerres i nacionalistes donin suport a una majoria nacional i de progrés.

—Al VI congrés s'ha aprovat un canvi organitzatiu que anomenau la «sectorialització».

—Nosaltres ho veiem com una revolució organitzativa que, bàsicament, significa passar de reunir-nos per agrupacions territorials a fer-ho per unes noves, de caire sectorial. Amb això perseguim una major eficàcia en

el treball i que aquest rendeixi més, sobretot de cara al públic. Les conseqüències immediates d'aquest canvi seran que a l'Hospitalet, per exemple, les agrupacions desapareixeran del tot, mentre que a Barcelona es mantindran, però sense cap mena de poder polític dins de l'organització general de la JSC.

Per una altra banda, la nostra revolució organitzativa també significarà la introducció obligatòria d'un 40% de dones en tots els òrgans decisoris. Una altra mesura que estem estudiant és alguna fórmula de rotació en els càrrecs que impossibiliti, per exemple, que una persona estigui durant més de dos mandats a la comissió executiva nacional.

—Hi ha molt pocs militants de la JSC que alhora formin part de la UGT. Això, respon a un desengany dels joves per tot allò que té relació amb el món del treball o significa que ser jove i sindicalista no és compatible?

—D'alguna manera penso que es dona una confrontació d'interessos entre els joves i els treballadors. Els sindicats han perdut un xic de vista el que és la solidaritat i han passat a defensar els seus interessos particulars. Durant la reconversió industrial, cada dia podíem veure vagues de fam de dones en defensa dels llocs de treball dels seus marits, però ningú semblava recordar que el número de joves en atur augmentava a un ritme de 5.000 diaris. Tot això és el que va conduir a la JSC a defensar el pla d'ocupació juvenil del PSOE, tan criticat pels sindicats. Amb tot, jo no sóc anti-sindicalista. Al contrari, estic convençut que la classe obrera seguirà sent la base de les esquerres en el futur. Però, això sí, patirà un relleu generacional que comportarà un nou sindicalisme, el qual no entrarà en contradicció frontal, per exemple, amb les noves idees del social demòcrata alemany Oskar Lafontaine.

—De la JSC es diu que és poc crítica amb el PSC.

—Nosaltres, quan ha calgut, hem mostrat les nostres discrepàncies, com va succeir amb el referèndum sobre l'OTAN. Avui, però, estem molt satisfets de la relació amb el PSC, atès que ens sentim identificats amb el seu projecte i amb el lideratge de Raimon Obiols. I si no estiguéssim d'acord ho diríem sense embuts. Potser, això sí, desitjaríem més bel·ligerància contra Pujol.

«Desitjaríem més bel·ligerància contra Pujol.»

DEBAT 12: La transición democrática en Chile

El número 12 de la revista DEBAT editada per la Fundació Rafael Campalans recull les ponències presentades al Seminari ¿És possible la transició democràtica a Xile? organitzat per la pròpia Fundació Campalans i la Fundació Salvador Allende. Aquest Seminari es va celebrar al Pati Manning de la Diputació de Barcelona i hi van participar, coordinats per Judith Astelarra: Manuel Antonio Garretón,

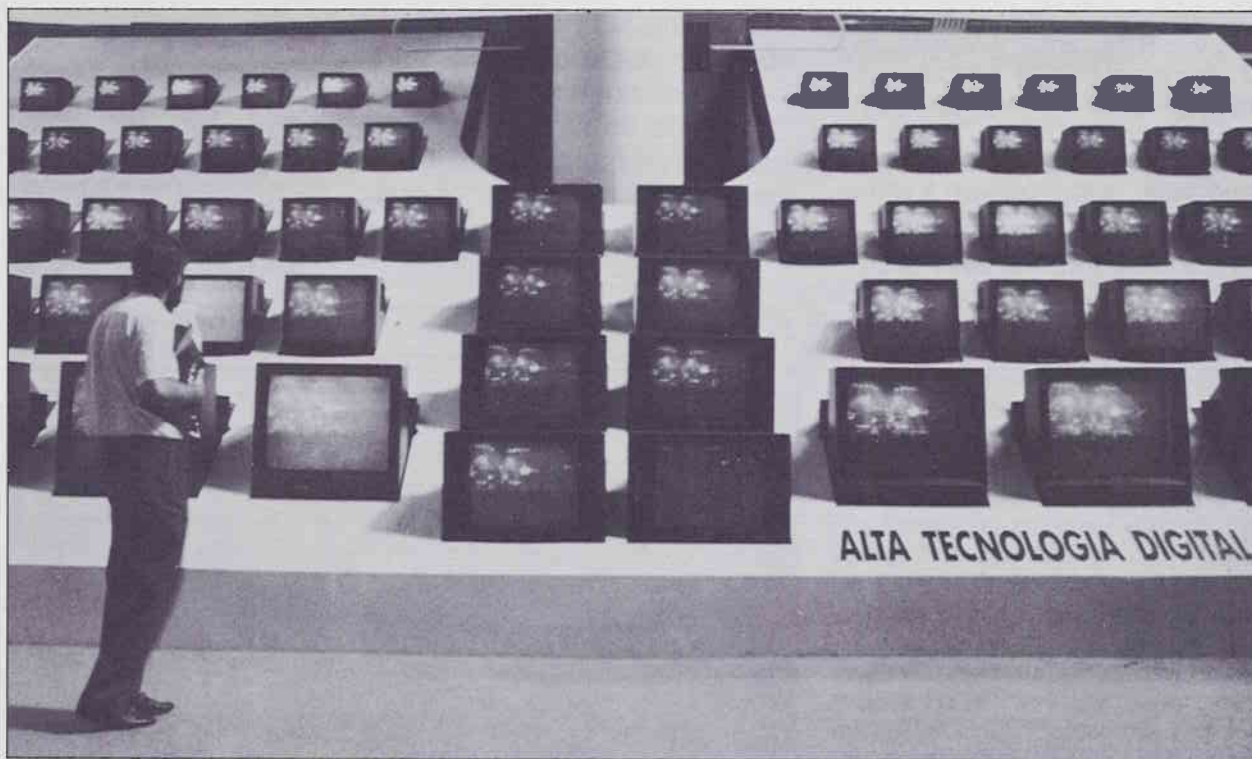
Luis Alvarado, Ignacio Balbontín, Francisco Rivas, Augusto Samaniego, Maria Antonieta Saa, Giselle Munizaga, Ignacio Walker, Horacio Toro, Mauricio Salinas i Ricardo Lagos; tots ells destacats dirigents d'organitzacions polítiques i socials opositores a la dictadura de Pinochet. El contingut de les ponències és avui, més que mai, guia imprescindible per entendre la situació xilena i la seva probable evolució.

Fundació Rafael Campalans

Ignasi Aragay i Sastre

CALAIX DE SASTRE

Històries de pirates

Posats a parlar de televisió, ¿què em dieu de la rocambolesca història del Canal 33? Saltant-se totes les lleis i les normes a la torera, la CC/RTV va posar en marxa irregularment i precipitadament el seu segon canal de televisió, allò que s'havia de dir TV4 i ara volen que es digui Canal 33. Davant la il·legalitat flagrant, la Direcció General de Telecomunicacions ordenà a RTVE que interferís les emissions de prova del nou canal. I ja teniu el Director General de la CC/RTV, l'inefable i incombustible Joan Granados, aprofitant l'avinentsa de l'Onze de Setembre per passejar els seus mostatxos en una tragicòmica ofrena floral al monument a Rafael Casanova, com aquell qui diu de màrtir a màrtir... Aquesta vegada,

no obstant, el victimisme no s'ha sortit amb la seva perquè la potineria ha estat massa evident i massa gruixuda. Més que una potineria, es tracta d'una història de pirates.

Ser o no ser

Val a dir, a més, que el Canal 33 no ha tingut únicament conflictes amb l'Administració Central. També n'ha tingut amb la Societat Espanyola de Radiodifusió, la poderosíssima SER. Empleats de la CC/RTV van intentar col·locar sense autorització de ningú l'emissor del Canal 33 a les instal·lacions de la SER del Tibidabo que TV3 té subarrendades, però van topar amb l'oposició dràstica i immediata dels directius de l'esmentada empresa priva-

da, que van haver d'amenaçar amb cridar la força pública. Tot plegat va obligar a una ben pintoresca petició de disculpes a càrrec de Joan Granados, a qui per altra banda van deixar en una posició més aviat incòmode des de la Presidència de la Generalitat quan des de la Secretaria de Presidència es van presentar excuses formals a les més altes instàncies directives de la SER.

Pujol imita Gómez Rovira

Amb tot l'enrenou del Canal 33 semblen haver passat desapercbedes les declaracions oficials de Jordi Pujol qüestionant la legalitat del canal en català que TVE posarà definitivament en marxa dintre de poc, TVE 2-Cata-

lunya. Vés per on, es confirma allò que Manuel Fraga deia fa temps: «la política fa estranys companys de llit». Jordi Pujol, i amb ell el seu partit, CDC, semblen fer seves ara les posicions de l'ultra-espanyolista Esteban Gómez Rovira, que com Pujol i CDC està en contra del fet que TVE emeti en català. En el cas de Pujol i CDC, està clar que només defensen la televisió en català quan la controlen, censuren i manipulen segons els seus interessos. Quan no és així, hi estan en contra. I fins i tot pretenen oblidar-se de la llarga història de televisió catalana i en català feta per TVE des de fa anys. I fins i tot voldrien esborrar la del passat i fer-la callar en el futur. «Tot per Catalunya»!

Trias de Bes: Ves com tries!

Un bon exemple del control, la censura, la manipulació i la desinformació de TV3 és com silencia els continus fets relacionats amb les especulacions que afecten la Generalitat i Convergència. TV3 fou l'únic mitjà de comunicació català que va ocultar al seu públic l'escàndol d'aquest estiu a Alcanar, que afectà no només a dirigents convergents sinó a un directiu de TV3. I TV3 ha silenciado també molts altres casos que s'han produït recentment gairebé arreu del país, des de Lleida fins a Lloret de Mar, passant fins i tot per Sant Joan Despí, on TV3 té les seves magnes instal·lacions. A Sant Joan Despí, l'Ajuntament ha recorregut una resolució del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat que declara sòl urbanitzable uns terrenys propietat de la família del diputat convergent Josep Maria Trias de Bes, contra el parer municipal i contra els dictàmens dels experts. Tot i la proximitat de la notícia, i a desgrat que la pràctica totalitat dels mitjans d'informació catalans se'n van fer ressò, a TV3 encara no se n'han assabentat.

Jordi Garcia-Soler